

GENÇ HUKUKÇULAR HUKUK OKUMALARI TOPLU İFTAR KONUŞMASI

Şerife Gül ARIMAN

Ankara Telekom Tesisleri, 18.06.2016

Değerli misafirlerimiz, kıymeti kardeşlerim, arkadaşlarım,

Hepinizi Allah'ın selamı ile selamlıyorum. Ankara'ya teşrif ettiniz. davetimize icabet ettiniz. Şahsım ve arkadaşlarım adına hepimize teşekkür ediyorum... Hoş geldiniz.

Bir grup genç hukukçu bundan 19 yıl önce bazı sorular sormuş:

“Mazlum ve hakları gasp edilen insanlara, 'bir daha bu haksızlıkların yapılamayacağı ve haksızlıklara karşı kendilerini savunacak hukukçuların bulunduğu'na ilişkin mesaj verebiliyor muyuz? Buna ilişkin çalışmalar, okumalar yapıyor muyuz? Yoksa hukukçuluk (avukatlık, memurluk, noterlik v.b.) bizim için başka bir meslek icra edemeyeceğinizden dolayı sadece bir ticaret veya ikbal kapısı mıdır? Kaç öğrencinin elinden tutuyoruz? Bilgi ve deneyimlerimizi kaç kişiye aktarıyoruz?”

Bu sorular ardından, bireysel sorumlulukları yerine getirebilmek için, toplumsal sorumluluk ile bütünleşmeyi zorunlu görüyorlar. Hak arama bilinci ve hukuku yaygınlaştırmak adına diploması, mezuniyeti olmayan bir okul inşa etmeye karar veriyorlar. Ayakları bu müstakim yolda sabit olsun diye, bazı sabiteler belirleyip, bir önce gelenin bir sonra gelene eklemlendiği ve birbirlerine şahitlik yaptığı bir şefaath zinciri oluşturmaya başlıyorlar.

Benim bu halkaya katılımım, 2002-2003 yıllarına rastlıyor. Biz bir on- on beş arkadaş halkadaki üçüncü sıra olduğumuzu tahmin ediyoruz.

O tarihlerde ben İstanbul'da öğrenciyim, Ankara'dan gitmişiz. Siz bürokrasi şehri dersiniz ama Ankara'da Anadolu'ya dâhildir. Eğitim hayatımız başörtüsü sebebi ile sorunlu ve sınırlı. İstanbul'da her yerde konferanslar, çalışma grupları, seminerler, okumalar, vakıflar, abiler, ablalar... Kapılarından giriyoruz, istikrara lüzum yok. Hep birileri anlatıyor, “o biliyor, siz bilmiyorsunuz dinleyin öğrenin” seminerleri. İki yıl gitseniz isminizle hitap edecek kimse yok. O gün önemli bir yazar geliyor ise kafa sayısı fazla olmalı diye sizi telefonla da çağırıyorlar. Söz alıp istediğiniz gibi yorumda bulunuyorsunuz. Gitmeseniz hatırlayan, gitmediğiniz için sizi listeden diskalifiye eden yok. Pek çoğunda, birlikte olmanızdan neyi murat ettiklerini anlayamıyorsunuz.

Bu arada Salı Grubu diye bir grup olduğunu, genç hukukçuların okuma yaptığını duyuyoruz. Bir alan çalışması olması heyecan veriyor çünkü muadili yok. Ama derslere istediğiniz gibi giremiyorsunuz. O tarihlerde öngörüşme var. Derste istediğiniz gibi konuşamıyorsunuz. Misafire konuşma yasağı var. Üst üste üç kere giderseniz misafirlikten çıkıyorsunuz. Ama bu halde bile 1 yıl boyunca sunum yapamıyorsunuz. Ciddiyet ve istikrar aranıyor, bu grubun bir seminer veya sohbet grubu olmadığı vurgulanıyor. Eğer kurallara riayet etmezseniz listeden siliniyorsunuz.

Bir hoca var, masalara güçlü bir şekilde yumruğunu vurup “kadir-i mutlak” diyor. Derste en çok “*emri bil ma’rûf*” ve “münkerden” nehiy eden irfan sahibi Müslüman hukukçu olmaktan bahsediyor. Kendisi ile görüşmek için randevulara, aracılara, sekreterlere gerek yok. Odasının kapısı açık. Bir düğmeye basın Büro kapısı açılıyor. İçerisi kalabalık devamlı öğrenciler gidip geliyor. Havva abla var, anne gibi, gelenlere güzel yemekler ikram ediyor. Bilgisayar, internet, yazıcı... Hepsi meccani.

Gittik. Sıcak ve samimilerdi. Gönlümüze, aklımıza hoş geldiler... Ellerinden, dillerinden kimse zarar görmüyordu. Bu derslerden neyi murat ettiklerini kısa zamanda anladık. Üstelik daha ikinci gidişimde ismimi öğrendiler. Hakkı önce anlatan, sonra hakkı ısrarla tavsiye eden ve ayrıca hakkı teslim eden insanlardı. Kapılarından ayrılmadık, Muharrem Hocanın hem öğrencisi hem stajyeri hem kızı oldum.

Çok kıymetli arkadaşlarım oldu bir kısmı burada. Rabbim onlardan razı olsun her zaman da yanımda oldular.

Benim Genç Hukukçular Grubu Hikâyemin 2. Bölümünde, Ankara’ya zorunlu ilticam var. İnsanlar bazen büyük acılar yaşıyor, Hz. Yusuf’un düştüğü kuyulara düşüyor. Hz Yusuf kuyuya düştüğünde şöyle düşünmüş, belki korkuya, karamsarlığa kapılmış olabilir. “Artık bu karanlıklardan çıkamam, bana bir el uzanamaz” Ama Rabbimiz oraya bir kervan gönderdi. Sonra Yusuf Suresi 21’den öğrendiğimiz kadarıyla Mısır azizi ona sahip çıktı. Eşine; “ona değer ver, iyi bak umulur ki bize faydası olur” dedi. Yani sadece kuyudan kurtulması da yeterli değil, ona değer verilmesi, yetiştirilmesi gerekti.

Hakkı tavsiye eden o insanlar, sabrı tavsiye ederek yanımda oldular bu kez. Anladım ki, hayatta size hakkı ve sabrı tavsiye eden insanlar varsa, illa ki size dua da ediyorlar, kuyularda kalmıyorsunuz. Allah kuyularda bırakmıyor.

Arkasından, bir zaman sonra Ankara Genç Hukukçular Grubu doğdu. Elimizde doğdu. Belki ondan bizim için çok çok kıymetli. Salı grubundakilerle arkadaş olmuştuk, burada birden abi abla olduk, kardeş olduk. Dert dinler, birbirimize hakkı sabrı tavsiye eder, Rabbim lütfetti, bugünlere kavuşturdu...

Genç hukukçular grubu, güzelliğini hiç bir şeye borçlu olmadan güzel. Popülizm yok, meşhur olamazsınız, makam vadetmiyor. Rekabet yok, insan insanın kurdu değil. Müslüman hukukçu yetiştirmek, insan yetiştirmek önemli. Bir insan değerini yetiştirdiği insanlardan alır. İyi bir hukukçu olmak yetmez. Peşimizden gelen kaç tane iyi hukukçu yetiştirdik. Yerimize kim geçecek?

İnsan yetiştirmek meşakkatli bir konu. Emek vereceksiniz.

Bütün peygamberlerin ortak misyonu insan yetiştirmek. Rasulullah aleyhisselam buyuruyor ki;

“İnsan ölür amel defteri kapanır. Üç kişinin amel defteri açık kalır.

1. Sadaka-i cariye bırakan (toplumun faydalanacağı bir eser bırakan, okul, cami, bir iyilik)

2. İnsanların kendisinden faydalandığı ilmi bir eser bırakan, bir bilgi bırakan.

3. Salih bir evlat yetiştiren, kendi evladı olabilir, biyolojik evladı olabilir, ya da sadece elinden tuttuğu, eğitimi masraflarını karşıladığı, misyon verdiği, vizyon verdiği biri olabilir.

Kendisi ölse bile yetiştirdiklerinin hayırlarından onun amel defterine bir pay yazılır.”

Öğrenciliğimiz devam ediyor, 13 yıllık öğrenci de olsak bu kürsülerde hala sesimiz titriyor, Müslüman hukukçu yetişmesine vesile oluyoruz, birbirimizi eklemleniyoruz. Öncülerimiz var, şehitlerimiz, şahitlerimiz, Macide’ler, Aydın’lar var. Bizi ümitvar bir şekilde sabırla yetiştiren, giden çoğuna rağmen “bu gelen bir” deyip elimizi bırakmayan kıymetli hocamızdan bize verdiği emek için Rabbim razı olsun. Omuz omuza verdiğimiz arkadaşlarımıza, kardeşlerimize bu vesile ile bir kere daha teşekkürlerimi sunuyorum. Rabbim hepimize istikamet üzere olmayı nasip etsin.

Muharrem Hoca’nın “beş buçuk hikâye isimli” şiirleri var. Onların hepsinin ayrı hikâyesi var. Biri isyan yüklü, bir diğeri misyon. Hala okumamış iseniz tamamını okuyun. Onlardan bir tanesinin son bölümü ile sözlerimi noktalıyorum.

Yiter mi on dört/kırk/atmış ömür emek

Zayi eder mi say’i Es’Samed

Bilmem yüz bilmem kaç yüz olacak

Sevgi eksilmedi ki

Mataram vuslat çıkını

Böyle geldi böyle gidecek.

(yeniden beş buçuk hikâye)

